

PEONY

9

เจียน

Hanmint

แปล

Moonwon

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

สงครามยุติลง บัลลังก์จักรพรรดิได้ผู้ครอบครองคนใหม่ และจักรวรรดิก็ค่อยๆ ก้าวเข้าสู่ยุคแห่งการเปลี่ยนแปลงที่ทุกคนเฝ้ารอ เซดริกเริ่มผลักดันการปฏิรูปในหลายด้าน เพื่อสร้างจักรวรรดิที่มั่นคงและสงบสุขสำหรับคนรุ่นต่อไป ขณะที่ผู้คนซึ่งเคยผ่านทั้งการสูญเสียและความขัดแย้งต่างก็เริ่มออกเดินทางแสวงหาชีวิตของตนเองอีกครั้ง

สำหรับอาร์ทีเซีย นี่คือช่วงเวลาที่ไม่จำเป็นต้องแบกรับชะตากรรมของโลกไว้เพียงลำพังอีกต่อไป หลังจากต่อสู้และเสียสละมาทั้งสองชาติภพ ในที่สุดเธอก็มีโอกาสได้ใช้ชีวิตร่วมกับคนที่รัก พร้อมเฝ้ามองอนาคตที่พวกเขาจะร่วมกันสร้างขึ้น แล้วเรื่องราวหลังจากบทสรุปของการต่อสู้อันยาวนานจะเป็นเช่นไร เชิญร่วมติดตามได้ในบทส่งท้ายอันแสนอบอุ่นของ 'ชีวิตที่สองของนางร่าย' เล่มจบค่ะ

PEONY

ตอนพิเศษ สายลมฤดูใบไม้ผลิ บทที่ 1

หน้าต่างถูกเปิดไว้ ทำให้ทุกครั้งที่สายลมพัดเข้ามา พู่หางยาวๆ ของที่คั่นหนังสือก็จะพลิ้วไสว

หนังสือกองอยู่ทั่วห้องนั่งเล่น ส่วนใหญ่มีแถบกระดาษหลากสีติดอยู่ ทำให้นึกถึงพู่ประดับที่ผูกไว้กับกิ่งไม้เหนดดอกไม้ ที่มีไม่พอในงานเลี้ยงน้ำชายามต้นฤดูใบไม้ผลิ

เคาน์เตสยูนิสเอนกายพิงหมอนอิงอย่างสบายๆ พลังครุ่นคิดพร้อมทั้งส่งเสียงฮัมฮัมในลำคอ

แบบนี้ก็ใช้ได้เลยนี่? ดูมีประโยชน์ทางการศึกษาด้วย
แถมองเคยๆ ก็สวยแล้ว

ถึงอย่างไร ผุ่บนหนังสือก็เป็นหน้าที่ของสาวใช้ที่ต้องปิดออกอยู่แล้ว ไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร หากดูเหมือนเป็นสุภาพสตรีที่มีหนังสืออยู่ข้างกายเสมอ จะดูมีรสนิยมแค่ไหนกันนะ

อีกทั้งยังน่าจะส่งอิทธิพลที่ดีต่อลูกสาวคนรองที่เอะอะก็วิ่งออกไปเตร็ดเตร่อยู่ข้างนอกรากับลูกม้า และกระวนกระวายใจที่ยังตากแดดจนหน้าคล้ำไม่พอ

ใช่แล้ว ปีนี้ข้าเองก็ควรอ่านหนังสือบ้าง

เคาน์เตสยูนิสลองคิดถึงการจัดวางหนังสืออันล้ำค่าที่ตนมีไว้ในห้องนั่งเล่นของตัวเอง และครุ่นคิดถึงเนื้อหาของมันไปด้วย

ส่วนใหญ่เป็นหนังสือที่หล่อ่นชื่อสะสมไว้เพราะปกสวย หากเอามาวางไว้เฉยๆ คงดูไม่เป็นธรรมชาติเท่าไร

สิ่งนี้จะต้องกลายเป็นกระแสนิยมใหม่อย่างแน่นอน เคาน์เตสยูนิสมั่นใจเช่นนั้น

กำมะหยี่ ผ้าไหม และเครื่องกระเบื้องนั้นเหมาะสมเสมอมา แต่ตอนนี้เป็นฤดูใบไม้ผลิมิใช่หรือ ถึงเวลาต้องมีของประดับตกแต่งที่ให้ความรู้สึกสดชื่นกว่านี้แล้ว

และเดิมทีสิ่งที่เรียกว่ากระแสนิยมในแวดวงสังคมชั้นสูงย่อมถูกสร้างขึ้นโดยสตรีสูงศักดิ์อันดับหนึ่งแห่งวงสังคมเช่นกัน

ประตู่วังจักรพรรดินีปิดอยู่ คนที่สามารถเข้าออกในฐานะแขกก็มีน้อยเหลือเกิน จึงยังไม่มีสิ่งใดที่พอจะเรียกได้ว่าเป็นกระแสนิยมตามแบบจักรพรรดินี

กล่าวอีกนัยหนึ่ง ตัวหล่อนคือผู้นำกระแสนั่นเอง

เคาน์เตสยูนิสยิ้มอย่างพึงพอใจ หล่อนจะกลายเป็นสตรีสูงศักดิ์ผู้เปี่ยมปัญญาและทรงอิทธิพลที่สุดในเมืองหลวง ต่อจากอดีตเคาน์เตสมาร์ธา และมาร์เชอเนสคาเมลเลีย

ควรทำให้ดูเหมือนเป็นหนังสือที่อ่านจริงๆ ใช่มั้ย ไม่สิ ข้าจะอ่านจริงอยู่แล้วนี่นา

เคาน์เตสยูนิสคิดเช่นนั้นพลางหยิบหนังสือเล่มหนึ่งที่อยู่ใกล้มือขึ้นมา

‘การศึกษาทางสหวิทยาเกี่ยวกับวิสามานยนามที่บันทึกไว้ในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์: ก่อนและหลังยุคก่อรูปกำแพงเมืองแอลเลีย...’

ยังไม่ทันอ่านชื่อรองจนจบ เคาน์เตสยูนิสก็วางหนังสือลงอย่างแรง

ส่วนที่เป็นสีดำคือปก ส่วนที่เป็นสีแดงคือตัวอักษร

ผู้เรียบเรียงช่างโง่เขลาเหลือเกิน ชื่อเรื่องเช่นนี้ควรประทับใจ
ด้วยทองคำเปลวต่างหาก จึงจะดูเหมือนลวดลายประดับ
พิบพิบๆ

สายลมฤดูใบไม้ผลิที่พัดผ่านหน้าต่างเข้ามาอีกครั้งทำให้
ที่คั่นหนังสือปลิวไหว

และทันใดนั้น ประตูห้องนั่งเล่นก็ถูกเปิดออก เคาน์เตส
ยูนิสลุกขึ้นด้วยใบหน้าแดงก่ำเพราะความกระอักกระอ่วน

“หนังสือหนักกว่าที่คิดนะ”

หล่อนพุดพล่ำมไปเรื่อยพลางหันกลับไปมอง แล้วเมื่อเห็น
เด็กน้อยที่ยืนอยู่หน้าประตู หล่อนก็ยิ้มกว้างอย่างสดใส

“อ้วยตาย องค์กรหญิง”

“ท่านป้า!”

เลทิเซียโยนหนังสือภาพที่ถืออยู่ลงบนพื้น แล้ววิ่งเข้ามา
พลางกระพือแขนเหมือนปีกด้วยความตื่นเต้น

“โอ้ ทรงหนักขึ้นอีกแล้วนะเพคะ”

เคาน์เตสยูนิสอุ้มเลทิเซียขึ้นมา ส่วนมิเอลล์ที่ตามหลัง
เลทิเซียมาก็โค้งทักทายหล่อนอย่างสุภาพ

“สบายดีไหมคะเคาน์เตสยูนิส ขอโทษด้วยนะคะ พวกเรา
คงไม่ได้รับกวนท่านใช่ไหม”

“จะเป็นเช่นนั้นได้อย่างไรกันคะ ข้าแคว่รอจักรพรรดินีอยู่
เท่านั้นเอง”

เคาน์เตสยูนิสเผยรอยยิ้มอ่อนโยนเท่าที่ตนจะทำได้

ไม่มีใครไม่รู้ว่าเลทิเซียคือผู้ทรงอิทธิพลตัวจริงแห่ง
วังจักรพรรดินี หล่อนคือองค์หญิงองค์โตผู้ล้ำค่าและเป็นอนาคต
ของจักรวรรดิไม่ใช่หรือ

ในสถานการณ์ที่อาร์ทีเซียไม่แสดงท่าทีทางการเมือง และ
แม้แต่การพบปะส่วนตัวที่อาจมีความเป็นไปได้เช่นนั้นก็ยังไม่
มีเลทิเซียจึงเป็นเหตุผลเพียงหนึ่งเดียวที่ทำให้ประตู่วังจักรพรรดินี
เปิดและปิด

และบุคคลที่ผู้เป็นอนาคตของจักรวรรดิโปรดปรานที่สุด
รองจากพระมารดาและพระบิดาก็คือมิเอลล์

ไม่มีทางที่จะเป็นการรบกวนไปได้ ตรงกันข้าม หล่อนควร
กล่าวว่า ‘ขอบคุณที่มารบกวน’ เสียด้วยซ้ำ

การที่เคาน์เตสยูนิสสามารถเข้าออกวังจักรพรรดินีได้ ล้วน
เป็นเพราะเลทิเซียเรียกหล่อนว่าท่านป่าและคอยติดตามหล่อน
และการที่เลทิเซียเรียกหล่อนเช่นนั้นก็เป็นเพราะมิเอลล์

มิเอลล์เป็นคนบอกให้เลทิเซียที่ยังเด็กเกินกว่าจะเข้าใจ ความสัมพันธ์ระหว่างเคาน์เตสยูนิสกับเซดริก เรียกหล่อนว่า ‘ท่านป้า’

ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่เลทิเซียจะไม่น่ารักน่าเอ็นดูจนอยากพัด มิเอลล์เองก็เช่นกัน

ทั้งอาร์ทีเซีย และแม้แต่มิเอลล์ก็ยังสงบเยือกเย็นและดูเป็นผู้ใหญ่ถึงเพียงนี้ แล้วเหตุใดลูกสาวของหล่อนถึงเป็นเช่นนั้น ไม่ได้กันนะ

เลทิเซียยื่นมือไปยังปกเสื้อคลุมของเคาน์เตสยูนิสซึ่งมี เข็มกลัดรูปตุ๊กตาทะต่ายนุ่มนิ่มติดเอาไว้

“ท่านป้า ข้าอยากได้สิ่งนี้”

“มันติดอยู่บนเสื้อของป้านะเพคะ”

“จับได้ไหม”

“ได้เต็มที่เลยเพคะ”

เพราะอย่างนั้นหล่อนจึงตั้งใจติดเข็มกลัดน่ารักๆ แบบนี้มา เลทิเซียในวัยที่เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น มักอยากสัมผัสสิ่งของสวยงามเมื่อได้พบเจอ

ครั้งก่อนก็คว้าเข็มกลัดรูปร่างเหมือนรวงธัญพืชมัดขึ้นมา ทันทิ จนเกือบทำให้ฝ่ามือเป็นแผล

“สิ่งนี้เหมือนเด็กน้อยเลย”

เลทิเซียพึมพำพลางจับเข็มกลัดเล่น ก่อนจะเอาแก้มแนบลงไป เคาน์เตสยูนิสยิ้มจนโหนกแก้มยกสูงเพราะการแสดงความรักอย่างอ่อนโยนนี้ไม่มีที่ท่าว่าจะลดลงเลย

มิเอลล์เอ่ยพร้อมรอยยิ้ม

“เมื่อสองวันก่อน แม่ผมเพิ่งคลอดลูกคนที่สองนะคะ นางพามาถวายคำนับจักรพรรดินี แล้วองค์หญิงก็ทรงหลงรักเด็กน้อยคนนั้นจนวุ่นวายไปหมดเลย”

เคาน์เตสยูนิสพยักหน้า

“ทรงอยากมีน้องหรือเพคะ”

“เด็กน้อยน่ารักมาก”

เลทิเซียพูดพลางใช้นิ้วลูบเข็มกลัด

“ข้าอยากมีน้องเหมือนกัน เด็กน้อยตัวนุ่มนิ่ม”

ทั้งที่นิ้วของเลทิเซียเองก็นุ่มนิ่มเช่นกัน เคาน์เตสยูนิสหัวเราะก่อนเอ่ย

“เช่นนั้นลองอ้อนพระมารดาตุลিপะคะ”

เลทิเซียเอียงคอราวกับกำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง แล้วเงยหน้ามองเคาน์เตสยูนิส

ในตอนนั้นเอง อาร์ทีเซียที่สวมชุดกระโปรงสบายตัวก็ก้าวเข้ามาอย่างแผ่วเบา

“ท่านแม่!”

เลทียูเซียเดินจะลงจากอ้อมแขน เคาน์เตสยูนิสจึงพยายามวางหล่อนลงอย่างระมัดระวัง แต่เด็กน้อยตื่นแรงเหลือเกินจนเกือบหลุดมือ

“ระวังด้วยสิเพคะ”

“ท่านแม่!”

เลทียูเซียพุ่งไปเกาะชายกระโปรงของอาร์ทีเซียทันทีแล้วร้องขึ้น

“ท่านแม่! ข้าอยากมีน้อง!”

“ข้าก็นึกสงสัยว่าคุณเรื่องอะไรกัน”

อาร์ทีเซียลูบศีรษะเลทียูเซียเบาๆ เด็กน้อยที่คิดว่าคงถูกปฏิเสธแน่ จึงทำหน้าเหมือนจะร้องไห้

“ไม่ได้มาอ่านหนังสือภาพหรือ”

“ข้าอยากมีน้องอ่า ฮือออ”

อาร์ทีเซียลูบศีรษะเลทียูเซียที่เกาะติดอยู่กับตัว แล้วปล่อยให้เสียงงอแงนั้นผ่านไป ก่อนจะหันไปกล่าวกับเคาน์เตสยูนิส

“อุตุล้าห์มาทั้งที เลทียูเซียคงทำให้ท่านรำคาญแล้วสินะคะ”

“ไม่เลยเพคะ จักรพรรดินี นับเป็นเกียรติอย่างยิ่งเพคะ”

เคาน์เตสยูนิสย่อเข่าถวายคำนับอย่างสุภาพ แล้วยกมือปิดปากพลงหัวเราะโฮะๆ

“ไม่ร่ำคาญเลยแม้แต่น้อยเพคะ การที่องค์หญิงทรงเรียกหม่อมฉันว่าท่านป้า นับว่าเป็นเกียรติมากทีเดียว”

หล่อนไม่คิดจะพูดจาอ้อมค้อมด้วยซ้ำ

นับจากวันที่ได้รู้ว่าอาร์ทีเซียเป็นคนเช่นไร เวลาที่ล่องเลยมาเกือบห้าปีแล้ว อย่างไรก็ตามเสีย หากต้องปล่อยให้อีกฝ่ายอ่านความคิดที่อยู่ในหัว สู้เปิดเผยให้เห็นชัดๆ ไปเลยย่อมดีกว่ากับทั้งสองฝ่าย

หลังจากเลติเซียเริ่มพูดได้ และเข้าใจแนวคิดเรื่องญาติ เคาน์เตสยูนิสก็ได้รับการยอมรับในฐานะสมาชิกคนหนึ่งของราชวงศ์ ในรูปแบบที่ต่างไปจากเดิม

เมื่อก่อน แม้จะเป็นธิดาของจักรพรรดิ แต่หล่อนก็ไม่ได้รับการรับรองสถานะนั้นตามกฎหมายเพราะฐานะบุตรนอกสมรส

โดยเนื้อแท้แล้วฐานะที่ได้มาจากการโปรดนานั้นย่อมไม่นับอีกทั้งแม่ไม่มีสิทธิ์ในการสืบทอดราชบัลลังก์ แต่การมีสายเลือดราชวงศ์ก็ยังคงเป็นความเสี่ยงอยู่ดี

เมื่อเทียบกันแล้ว ชีวิตที่ได้อุ้มองค์หญิงรัชทายาท
ในอนาคต และได้ยินพระองค์เรียกว่าท่านป้า นั้นย่อมดีกว่า

ระยะห่างจากอำนาจก็กำลังพอเหมาะอย่างยิ่ง จะมีสักกี่คน
กันเขียวที่แค่ส่งจดหมายฉบับเดียวไปยังวังจักรพรรดินี
ก็สามารถเข้าออกที่นั่นได้

คำฝากฝังและของกำนัลหลังไหลเข้ามาพบกับภูเขาคาน์เตสยูนิสจึงเลือกหาประโยชน์อย่างพอเหมาะเท่าที่รับได้เพื่อ
หลีกเลี่ยงการกระทำผิดกฎหมาย

ในช่วงแรกๆ แม้แต่เรื่องนั้นหล่อนก็ยังเกรงสายตาของ
อาร์ทีเซีย จึงส่งทุกอย่างกลับคืนไปที่ละชิ้น แต่ดูเหมือนว่า
อาร์ทีเซียจะไม่คิดใส่ใจเรื่องเช่นนั้นจริงๆ

และในขณะเดียวกัน หล่อนก็ยังไม่ลืมว่าตัวเองต้องทำงาน
ด้วย ตึกตากระต่ายที่ติดอยู่บนนอกเสื้อก็เป็นหนึ่งในสิ่งเหล่านั้น

คาน์เตสยูนิสเคยส่งชุดเด็กที่ทำจากขนกระต่าย พร้อม
ตุ๊กตาขนาดเท่ากันทุกประการไปเป็นของขวัญวันเกิดครบ
สองขวบของเลทีเซีย หลังจากเลทีเซียสวมชุดนั้นและอุ้ม
ตุ๊กตากระต่ายตัวเท่าตนเองในงานเลี้ยงวันเกิด กระแสนิยม
ทั้งชุดกระต่ายและตุ๊กตากระต่ายก็ไม่มีที่ท่าว่าจะซาลงเลย

กระแสนั้นยังแพร่ไปถึงที่อื่นด้วย เหล่าสุภาพสตรีต่าง
แข่งกันติดเครื่องประดับขนกระต่ายน่ารักๆ และในช่วงนี้ถึงขั้นมี
คนนำฟูประดับขนกระต่ายขนาดเท่ากำปั้นมาติดกระเป๋ากันแล้ว

ยิ่งไปกว่านั้น หล่อนยังชอบเด็กน้อยด้วย

เมื่ออาร์ทีเซียเชิญให้หนึ่ง เคาน์เตสยูนิสจึงยิ้มแฉ่งแล้วกล่าว
“ว่าแต่ ทรงไม่คิดจริงๆ หรือเพคะ”

“เรื่องอะไรคะ”

“ลูกคนที่สองนะเพคะ”

เลทิเซียคิดว่าเคาน์เตสยูนิสกำลังจะเข้าข้างตน จึงวิ่งจู่ด
เข้าไปเกาะเข้าหล่อน

“มีคนเดียวกันนี้เพคะ”

“ไม่รู้สิคะ แต่ตอนคลอดลำบากมากเหลือเกิน...”

“แน่นอนว่าองค์หญิงของเราทรงแข็งแรงถึงเพียงนี้ แต่ก็
ไม่มีใครรู้เรื่องบนโลกล่วงหน้าไม่ใช่หรือเพคะ ยิ่งผู้สืบทอด
มันคงเท่าไรก็ดี อีกทั้งยังต้องสืบทอดตระกูลมาร์ควิส
โรซานน์ด้วยนี่เพคะ”

พอพูดไปได้ครึ่งทาง เคาน์เตสยูนิสก็รีบปิดปากตัวเอง
เพราะรู้ตัวว่าเปลอพูดอะไรไม่สำรวมออกไป

แม้จะเป็นเรื่องที่ผู้คนมักพูดกันทั่วไปเมื่อบุตรคนแรกโตขึ้นมาบ้างแล้ว แต่หล่อนก็ไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นพระญาติของราชวงศ์อย่างแท้จริง บางทีคนที่พูดเรื่องเช่นนี้ได้อาจมีเพียงจักรพรรดินีพันปีหลวงเท่านั้น

หรือบางที ทั้งสองพระองค์อาจพยายามแล้ว แต่ยังไม่มีการได้

ก็พระวรกายอ่อนแอถึงเพียงนั้นนี่นะ

ผู้คนถึงขั้นคิดว่าจักรพรรดินีแก่ชราลงอย่างรวดเร็วในช่วงก่อนและหลังพิธีราชาภิเษก และมองว่าสาเหตุที่ทรงเก็บตัวเงียบ ไม่เสด็จออกจากวังจักรพรรดินีเลย ก็คงเป็นเพราะเรื่องนั้น

ในสายตาของเคาน์เตสยูนิสตอนนี้ นอกจากสัณห์ที่ยังไม่กลับคืนมาอย่างสมบูรณ์แล้ว ก็ดูเหมือนเธอจะดีขึ้นพอสมควร

“ข้าไม่มีความคิดที่อยากจะเก็บตระกูลมาร์ควิสโรซานน์ไว้ต่างหากค่ะ ตำแหน่งแกรนด์ดยุกแห่งเอฟเบิร์อนก็เช่นกัน”

อาร์ทีเซียกล่าว

“การฝืนสืบทอดสายตระกูลจะมีความหมายอะไรหรือคะ ข้าคิดว่าเกียรติยศเก่าแก่ หากปล่อยให้คงอยู่เพียงในฐานะเกียรติยศก็เพียงพอแล้ว”

ผู้คนที่รู้จักแยกสายเลือดกับความสามารถออกจากกันแล้ว
การเสียสละเพื่อเกียรติยศของตระกูลและสายเลือด เป็นค่านิยม
ที่สมควรถูกละทิ้ง

ตำแหน่งขุนนางสืบตระกูลนั้น เป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมกับ
ยุคสมัยใหม่ในตัวมันเอง

อาร์ทีเซียมองเลทียูที่นั่งอยู่บนตักของมิเอลล์พลาง
แกว่งขาไปมา

“พีมีอี ข้าจะเอาหนังสือ”

ทั้งที่เหมือนเพิ่งจะพลิกตัวได้เมื่อวานนี้เอง แต่ตอนนี้
เลทียูกลับพูดได้คล่องไม่น้อย อีกทั้งยังดูหนังสือภาพได้ด้วย
หล่อนเริ่มทำท่าเลียนแบบการพลิกหน้าหนังสือมาตั้งแต่ก่อนอายุ
สองขวบแล้ว

แม้จะยังไม่รู้ตัวอักษร แต่ก็มักท่องจำคำในหน้าที่มิเอลล์
อ่านให้ฟังบ่อยๆ แล้วเสริมทำเป็นอ่านเอง

ทว่าทั้งที่ตนเองนั่งเปิดหนังสือภาพของตัวเองแล้ว แต่
อาร์ทีเซียที่อยู่ข้างๆ กลับไม่ยอมเปิดหนังสือ เลทียูจึงคลานลง
จากตักของมิเอลล์อีกครั้ง แล้วดึงมืออาร์ทีเซียไป

เด็กน้อยตบที่นั่งบนโซฟาที่ตนเองมักนั่งอยู่เป็นประจำด้วย
ฝ่ามือ

“อุ้ยตาย”

เคาน์เตสยูนิสหัวเราะ

อาร์ทีเซียส่งยิ้มลำบากใจให้หล่อน แล้วนั่งลงตามที่
เลทิเซียบอก

เลทิเซียลากหมอนอิงมาวางบนตักของอาร์ทีเซีย แล้วร้องขึ้น

“ท่านแม่ อ่านหนังสือ!”

เคาน์เตสยูนิสยิ้มละไมพยางกล่าว

“ถ้าพระมารดาทรงอ่านหนังสือแล้ว ท่านป้าก็ไม่มีอะไรทำ
ให้กลับบ้านดีไหมเพคะ”

คราวก่อนแค่บอกว่าจะกลับ เลทิเซียก็ทำหน้าเหมือนจะ
ร้องไห้แล้ว ทว่าในระหว่างนั้นเด็กน้อยก็เติบโตขึ้นอีกชั้นหนึ่ง

เลทิเซียใช้มืออันนุ่มนิ่มจับเคาน์เตสยูนิส แล้วลากไปนั่ง
บนโซฟา จากนั้นก็ออกแรงยกหนังสือที่วางอยู่บนโต๊ะด้านข้าง
ขึ้นมา

หนังสือของอาร์ทีเซียส่วนใหญ่มักมีปกแข็งหนา เลทิเซียจึง
เกือบทำหนังสือหลุดมือ

“ไม่ได้นะเพคะองค์หญิงเลทิเซีย ถ้าพลาดขึ้นมาอาจจะเจ็บ
นิ้วได้นะเพคะ”

มิเอลรีบเข้ามาช่วยถือหนังสือแทนพยางกล่าว

“ท่านป้าก็อ่านหนังสือด้วย”

เลทิเซียยกแขนทั้งสองข้างขึ้นสูงแล้วกล่าว

“เวลาอ่านต้องอยู่ตรงนี่!”

เคาน์เตสยูนิสหัวเราะพลางอุทานด้วยความเอ็นดู ส่วน
มิเอลล์ก็ได้แต่ยิ้มอย่างกระอักกระอ่วน แล้วส่งหนังสือให้

‘วัฒนธรรมภาษาในยุคของนักบุญโทมัส นาธาน โล่แห่ง
โกลด์’

อย่างน้อยชื่อเรื่องก็ชวนให้เปิดหน้าแรกได้มากกว่าเล่ม
เมื่อครู แต่แน่นอนว่าเคาน์เตสยูนิสไม่ได้สนใจเนื้อหาเช่นนั้น
แม้แต่น้อย

เดิมทีหล่อนก็ไม่เคยสนใจการอ่านหนังสือเลยทั้งชีวิต

เมื่อวางหนังสือลงบนดักอย่างเรียบร้อยตามคำสั่งแล้ว
เลทิเซียก็ส่งเสียง “อืม” ราวกับพึงพอใจ

หากหัวเราะออกมาอย่างเปิดเผย เลทิเซียคงอน
เหล่าผู้ใหญ่จึงได้แต่ส่งเสียงหัวเราะผ่านสายตาให้กันราวกับ
ระลอกคลื่น

เมื่อเลติเซียคลานกลับขึ้นไปยังที่ของตน แล้วตบที่นั่งข้างๆ
มิเอลล์ก็นั่งลงข้างกายแล้วเปิดหนังสือภาพ

เคาน์เตสยูนิสมองภาพนั้นแล้วถอนหายใจ

“ทำไมองค์หญิงถึงโปรดปรานหนังสือมากขนาดนี้นะเพคะ”

“คงเพราะยังอ่านตัวอักษรไม่ออก เลยสนุกกับการดูภาพ
มากกว่านะค่ะ”

“นั่นเป็นเพราะพระองค์ไม่ทรงทราบจึงตรัสเช่นนั้นนะสิ
เพคะ ลูกๆ ของหม่อมฉันนะ ตั้งแต่ยังเล็กมากเพียงแค่เห็น
หนังสือก็ตกใจแล้ววิ่งหนีไปทุกครั้งเลยเพคะ”

เคาน์เตสยูนิสแย้ง

“กระดานะ นอกจากตอนพบกับตอนฉีกแล้ว ก็แทบไม่มี
ประโยชน์อะไรเลยจริงๆ เพคะ ถ้าเป็นลาร์นีย์ก็ว่าไปอย่าง
เพราะชอบออกไปวิ่งเล่นข้างนอกตั้งแต่ยังเล็กมากอยู่แล้ว แต่
ฟีโอนาร์นี่สิ ถึงจะนั่งนิ่งๆ อยู่ในบ้าน แต่ก็ไม่มีทางอ่านอะไร
อย่างหนังสือเด็ดขาดเพคะ”

“เป็นอย่างนี้เอง”

“แต่ทั้งสามของหม่อมฉันและหม่อมฉันต่างก็อยู่คนละโลก
กับการอ่านหนังสืออยู่แล้ว จึงไม่ใช่เรื่องที่จะไปตำหนิลูกๆ ได้
เพคะ หากได้แสดงแบบอย่างเช่นพระองค์ตั้งแต่ยังเล็กก็คงดี”

“นั่นสินะคะ”

สีหน้าของอาร์ทีเซียอ่อนโยนลง

“การมีพรสวรรค์ด้านการศึกษา ไม่ได้หมายความว่า
รับประกันความสุขได้เสมอไปนี่คะ”

เคาน์เตสยูนิสจึงตอบถ้อยคำนั้นด้วยสีหน้าที่อ่านยาก

“ตอนยังเล็กก็คิดแค่ว่า ขอให้แข็งแรงก็พอ แต่พอโตขึ้น
แล้ว มันก็ไม่ได้มีแค่เรื่องนั้นนี่เพคะ”

“นั่นสินะคะ”

อาร์ทีเซียกล่าวเช่นนั้นโดยนึกถึงวัยเด็กของตนเอง จึง
ไม่ได้โต้แย้งอะไรเป็นพิเศษ

เคาน์เตสยูนิสมีสีหน้าครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง อาร์ทีเซียเดาได้
ว่าหล่อนกำลังจะพูดอะไร จึงกล่าวตักก่อน

“ข้าไม่มีความคิดจะรับเลดี้ฟิโอนาร์ หรือเลดี้ลาร์นีย์เข้ามา
เป็นหญิงรับใช้หรอกนะคะ”

“จักรพรรดินี!”

เคาน์เตสยูนิสส่งเสียงอย่างไม่พอใจ

“แต่หม่อมฉันได้ยินข่าวลือว่าเลดี้แห่งไวเคานต์เฟเซอร์
เข้ามาเป็นหญิงรับใช้แล้วนะเพคะ”

“มาหาข้าเพราะเรื่องนั้นหรือคะ”

“ไม่สิ ไม่ใช่แค่เรื่องนั้นสักหน่อยเพคะ”

ทั้งที่เผยความในใจออกมาหมดแล้ว เคาน์เตสยูนิสก็ยัง
แสรังทำราวกับไม่ใช่ แล้วกระแอมไอ ส่วนเลทิเชียก็เบิกตา
กลมใสจ้องมองหล่อน

ในตอนนั้นเอง เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น ผู้ที่เปิดประตู
เข้ามาคือเลดี้แห่งไวเคานต์เฟเซอร์ที่เพิ่งถูกพุดถึงอยู่พอดี

“น้ำชามาแล้วเพคะ จักรพรรดินี”

“วางไว้ตรงนั้นแล้วออกไปก่อนเถอะ”

เลดี้เฟเซอร์ก้าวเข้ามาด้านในอย่างระมัดระวัง แล้วสาวใช้ที่
ตามหลังหล่อนเข้ามาก็วางถาดชาลงบนโต๊ะ

จากนั้นเลดี้เฟเซอร์ก็รินน้ำร้อนลงในถ้วยชาเพื่ออุ่นถ้วย
อาร์ทีเซียทอดสายตามองการเคลื่อนไหวของมือนั้นเงิบๆ

ในช่วงแรกหล่อนประหม่ามากจนมือสั่นอยู่เสมอ ทั้งยัง
ทำถ้วยแตกไปหลายใบ จนหัวหน้าสาวใช้ต้องนำชุดน้ำชาที่
พอเหมาะพอควรมาให้ใช้ต่างหาก

แต่ตอนนี้เลดี้เฟเซอร์ค่อนข้างคุ้นชินแล้ว

อย่างไรเสีย อาร์ทีเซียก็ไม่ได้คิดจะสั่งสอนอะไรจริงจัง
และไม่มีเรื่องจำเป็นให้ต้องทำถึงขั้นนั้นด้วย หากเป็นการศึกษา

ในฐานะชนชั้นสูง จักรพรรดินีพันปีหลวงก็อบรมสั่งสอนมาอย่าง
เพียงพอแล้ว

การรับหล่อนมาไว้ข้างกายในฐานะหญิงรับใช้ น่าจะ
กินเวลาประมาณหนึ่งหรือสองเดือนเท่านั้น จักรพรรดินีพันปี-
หลวงปรารถนาจะเพิ่มประวัติอีกหนึ่งบรรทัดให้เลดี้เฟเซอร์ก่อน
แต่งงานเท่านั้น ว่าเคยเป็นหญิงรับใช้ของจักรพรรดินี

ในเมื่อตัวอาร์ทีเซียเองก็แต่งงานทั้งที่อยู่ในฐานะหญิงรับใช้
ของจักรพรรดินีพันปีหลวง นี่จึงเป็นเรื่องที่ปฏิเสธไม่ได้

หากจะกล่าวถึงจุดประสงค์เล็กๆ น้อยๆ อีกอย่าง ก็คง
เป็นการให้หล่อนออกจากอ้อมอกของจักรพรรดินีพันปีหลวง
แล้วมาอยู่ข้างกายอาร์ทีเซียสักสองสามเดือนเพื่อฝึกฝนให้
สามารถวางตัวเป็นสตรีสูงศักดิ์ได้อย่างสง่างาม แม้จะอยู่
ในสถานที่ไม่คุ้นเคย

น้ำชาสีแดงเต็มเต็มถ้วยชาที่มีรูปร่างคล้ายกลีบเลี้ยง
ดอกไม้จันทน์ เคาท์เตสยูนิสรับถ้วยชาจากมือของเลดี้เฟเซอร์

“กลิ่นหอมดีนะคะ”

“ขอบคุณค่ะ”

เลดี้เฟเซอร์เปิดฝาโถน้ำตาลเป็นอย่างสุดท้าย แล้วถอยออกไป น้ำตาลในโถไม่ใช่ น้ำตาลก้อน แต่เป็นผลึกน้ำตาลที่ย้อมด้วยสีสันท่างๆ

“อู๊ย สวยจังเลยเพคะ”

“เป็นของที่ส่งมาจากทางใต้ล่ะค่ะ ดูเหมือนว่าสิ่งนี้กำลังจะกลายเป็นกระแสนิยมใหม่อีกอย่างแล้ว”

เคาน์เตสยูนิสหยิบก้อนน้ำตาลใส่ลงในถ้วยชา แล้วเลทิเซียก็เดินยุกยิกทันที

“ช้าด้วย! ช้าด้วย!”

“ไม่ได้ล่ะเพคะ เดี่ยวจะตกเอาได้ องค์กรหญิงเลทิเซีย”

มิเอลล์พยายามจะจับไว้ แต่เลทิเซียก็เผลอตกลงจากโซฟา แล้ววิ่งไปหยุดหน้าผา

อาร์ทีเซียยิ้มขึ้น

“อย่างที่เห็น เด็กๆ เองก็ชอบเหมือนกันค่ะ แต่ข้าจะให้ทีละชิ้นเฉพาะตอนเป็นรางวัลเท่านั้น...”

เลทิเซียเกาะเข้าของเคาน์เตสยูนิสด้วยดวงตาเป็นประกาย เคาน์เตสยูนิสมองเลทิเซีย แล้วมองอาร์ทีเซียครึ่งหนึ่ง ก่อนจะกลับมามองเลทิเซียอีกครั้ง

“ให้ไม่ได้ใช่ไหมเพคะ”

“ท่านป้า”

เลติเซียจับเข่าของเคาน์เตสยูนิสไว้ แล้วเอาตัวเบียดเข้ากับ
ขาของหล่อน อาร์ทีเซียส่ายหน้าเงิบๆ

“ขออภัยเพคะ องค์หญิง”

“จ้อออ”

เมื่อเคาน์เตสยูนิสกล่าวเช่นนั้น เลติเซียก็ส่งเสียงอ้อนวอน
อย่างน่าสงสาร มิเอลล์จึงแทรกตัวเข้ามา

“องค์หญิงเลติเซีย ถ้าอย่างนั้น พวกเราไปกินผลไม้กัน
ดีไหมเพคะ”

“ผลไม้?”

“เพคะ ไปที่ครัวกันเถอะ เมื่อเข้าน่าจะมีผลไม้ใหม่
เข้ามาแล้ว”

เลติเซียกระโดดลุกขึ้น จับมือมิเอลล์อย่างตื่นเต้น ก่อนจะ
หันกลับมามองอาร์ทีเซียส่ายหน้ากับเพ็งนึกขึ้นได้

“ท่านแม่ละ”

“แม่จะคุยกับท่านป้าอยู่ที่นี่ เจ้าไปดูกับพี่มิเอลล์ก่อนเถอะ”

“แต่ข้าต้องอ่านหนังสือ...”

“ค่อยอ่านตอนเย็นก็ได้ เดี่ยวแม่อ่านให้ฟัง”

“จริงนะ ลัญญา!”

“สัญญา”

หลังจากเกี่ยวก้อยกันเรียบร้อยแล้ว เลติเซียก็จับมือมิเอลล์ ออกไปข้างนอก พลองโยกตัวตามจังหวะและสายกันอย่างร่าเริง

อาร์ทีเซียมองแผ่นหลังนั้นแล้วหัวเราะเบาๆ เคาน์เตสยูนิส จึงกล่าว

“ช่างเป็นเด็กดีอะไรเช่นนี้ ถ้าเป็นพี่ไอนาห์ของหม่อมฉัน ปานนี้คงลงไปนอนกลิ้งแล้วร้องไห้กระจองอแงบนพื้นลึบสอง รอบแล้วเพคะ”

“เลดีพี่ไอนาห์ก็กำลังจะหมั้นหมายในไม่ช้าแล้ว หากท่าน ยังพูดเช่นนั้นต่อไป นางจะน้อยใจเอาได้นะคะ”

“ต่อให้เจ้าตัวจะยืนยันว่าตัวเองโตแล้วก็เถอะ แต่ต้อง ทำตัวเป็นผู้ใหญ่ก่อนสิคะ ถึงจะได้รับการปฏิบัติอย่างผู้ใหญ่ แต่อันที่จริง...”

“ไม่ได้ค่ะ ที่นี้วังจักรพรรดินินะ”

อาร์ทีเซียกล่าวย้ำอีกครั้ง

“สิ่งที่ท่านปรารถนามากที่สุด คือการไม่เข้าไปพัวพันกับ เรื่องยุ่งยากไปมากกว่านี้ แล้วมีความสุขกับความมั่งคั่งอย่าง สบายใจในฐานะพระญาติของราชวงศ์ไม่ใช่หรือคะ”

คำพูดนั้นทำให้เคาน์เตสยูนิสมัมปากแน่น หรือว่าจะมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นในวังจักรพรรดินีจริงๆ

แต่ที่ผ่านมาร์ทีเซียก็ใช้ชีวิตอย่างสงบเสถียรมาก

แม้แนวทางที่ว่าจะไม่ทำกิจกรรมอย่างเป็นทางการ นอกจากงานพิธีการจะยังไม่เปลี่ยนไป แต่การที่อาร์ทีเซียอยู่แต่ในวังเจียบๆ ก็ไม่ได้หมายความว่าเธอเป็นคนที่ทำอะไรไม่ได้เลย เสียหน่อย

หล่อนไม่คิดว่าลูกสาวทั้งสองที่เติบโตโดยถูกประคับ-ประคองจะสามารถกระทำการอย่างมีชั้นเชิงได้ การคว้าโอกาสนั้นไม่ใช่สิ่งที่ใครๆ ก็ทำได้

เมื่อเห็นเคาน์เตสยูนิสแสดงความคิดออกมาทางสีหน้าชัดเจน อาร์ทีเซียก็ยิ้ม

“ไม่รู้ว่าคุณกำลังจินตนาการถึงอะไรอยู่ แต่คงไม่ใช่แบบนั้นหรอกค่ะ”

“แน่นอนว่าไม่ใช่อยู่แล้วเพคะ”

เคาน์เตสยูนิสตอบกลับอย่างไร้แบบแผน อาร์ทีเซียจึงกล่าวอย่างอ่อนโยน

“อีกไม่นาน ข้าจะเรียกคนจากทางเหนือมาเพิ่มค่ะ”

“อ่า จากเอฟบรอนหรือเพคะ”

“ค่ะ ข้าคิดว่าจะคัดเลือกหญิงรับใช้ของเลทียเซียสักสองสามคน ให้ทำหน้าที่คุ้มกันควบไปด้วย และครั้งนี้เมื่อจัดระเบียบดินแดนแกรนด์ดัชชีเอฟเบิร์อนให้เป็นดินแดนภายใต้การปกครองโดยตรงแล้ว ก็จำเป็นต้องเปลี่ยนตัวหลายๆ คนด้วยค่ะ”

“อ้อ พูดถึงเรื่องนั้น สามีม่อมฉันก็เคยพูดเหมือนกันว่าจักรพรรดินีทรงคิดจะมอบการค้าของแกรนด์ดัชชีเอฟเบิร์อนให้กลุ่มการค้าเป็นผู้ดูแล แทนที่จะเป็นผู้จัดการที่ดิน...”

“ค่ะ อีกไม่นานจะมีการส่งผู้สำเร็จราชการไป ไม่ใช่การมอบหมายให้เข้ารับใช้ตระกูลแต่งตั้งตัวแทนไปดูแลค่ะ”

“โอ้ จะว่าไปแล้ว หัวหน้าหญิงรับใช้ของจักรพรรดินีเป็นผู้ดูแลปราสาทหลักของเอฟเบิร์อนมาจนถึงตอนนี้เพคะ”

“ค่ะ ครั้งนี้ข้าตั้งใจจะเรียกตัวนางมา เพราะนางเหมาะสมอย่างยิ่งกับบทบาทผู้คุ้มกันสำหรับเลทียเซีย”

เคาน์เตสยูนิสครุ่นคิดตามอย่างรวดเร็ว จนทำให้กลัมนื้อบนใบหน้าของหล่อนพลอยยู่งุ่นวายตามไปด้วย

อาร์ทียเซียจิบชาคำหนึ่งพลางมองใบหน้านั้น

ตระกูลจอร์ดีนและข้ารับใช้เก่าแก่ทั้งหลายจะพำนักอยู่ในเมืองหลวงจนกว่าข้าราชการที่ถูกส่งไปในฐานะผู้ดูแลดินแดนภายใต้การปกครองโดยตรงจะปรับตัวได้

ในที่สุด เรื่องที่เหล่าชนชั้นสูงเคยหวาดหวั่นก็เกิดขึ้นจนได้ชนชั้นสูงจากทางเหนือจะลงมาและเข้ายึดครองผลประโยชน์เดิมของพวกเขา

แน่นอนว่ารูปแบบที่พวกเขากังวลจะไม่เกิดขึ้นจริง

เหมาะสมจะเป็นข้ออ้างให้บังหน้าได้พอดี

อาร์ทีเซียละสายตาจากเคาน์เตสยูนิส

ถ้าไม่เกิดเรื่องวุ่นวายขึ้นก็คงดี

และนี่ก็เป็นหนึ่งในสิ่งที่ทำไปเพื่อการนั้นด้วย

ติก ติก

เสียงรอกเท้าทหารที่ได้รับการฝึกมาอย่างเป็นระเบียบดังก้องไปทั่วทางเดิน เฟอร์ยเอลแนบตัวอ่อนปวกเปียกกับผนังราวกับศพที่ยังเคลื่อนไหวได้

เหล่านายทหารที่ได้รับตำแหน่งในกองทัพกลางเป็นครั้งแรกในปีนี้เดินเรียงแถวผ่านทางเดินไป ดูเหมือนจะเพิ่งกลับมาจากการเข้าเฝ้าจักรพรรดิ

กระชับกระเริงกันจริงนะ แถมยังเปี่ยมไปด้วยความหวัง
เสียด้วย

ปีนี้มี การเปลี่ยนแปลงการจัดกำลังของกองทัพกลาง
กองทัพตะวันออก และกองทัพทางตอนเหนือพร้อมกัน จึงมีคน
จากท้องถิ่นจำนวนมากได้เข้ามายังเมืองหลวงและเข้าวังเป็น
ครั้งแรก

มันไม่ใช่การเรียกผู้บัญชาการที่สร้างผลงานทางทหารอัน
โดดเด่นเข้ามานั่งตำแหน่งสำคัญแบบเมื่อก่อน แต่เป็นการ
เปลี่ยนตัวผู้บัญชาการสูงสุด และเรียกนายทหารระดับกลาง
เข้ามาเกือบครึ่งหนึ่ง

กองทัพทางตอนเหนือไม่ได้อยู่ในรูปแบบพันธมิตรอย่าง
ไม่เป็นทางการเหมือนที่ผ่านมาที่แกรนด์ดยุกเอฟเบรอนร่วมมือ
กับกองทัพอีกต่อไป แต่ถูกบรรจุเข้าไปในระบบจัดกำลังของ
กองทัพจักรวรรดิอย่างเป็นทางการภายใต้ชื่อกองทัพทาง
ตอนเหนือ

จากนั้นก็มีการจูงใจโยกย้ายผู้ปฏิบัติงานส่วนใหญ่
ในกองทัพตะวันออกไปยังพื้นที่ใหม่เพื่อทำลายสายสัมพันธ์อัน
แนบแน่นระหว่างกองทัพกับชนชั้นสูง แต่มีแรงต่อต้านไม่น้อย
เซดริกจึงรับมือด้วยการปลดทุกคนที่ปฏิเสธคำสั่งย้ายตำแหน่ง

ออกจากหน้าที่ ส่งผลให้ความตึงเครียดเพิ่มสูงขึ้นช่วงหนึ่ง เพราะผู้ถูกปลดมารวมตัวกันเป็นกลุ่ม

แต่เนื่องจากการแต่งตั้งตำแหน่งในกองทัพกลางเร็วกว่าหนึ่งก้าว จึงสามารถควบคุมกองทัพตะวันออกได้โดยไม่ปล่อยให้ความตึงเครียดนั้นระเบิดออกมา

เมื่อมีผู้ถูกปลดจำนวนมาก การเลื่อนตำแหน่งจึงมีไม่น้อยตามไปด้วย เดิมทีการถูกย้ายไปกองทัพกลางก็ถือได้ว่าเป็นการเปิดเส้นทางสู่ความก้าวหน้าอยู่แล้ว

ยิ่งไปกว่านั้น ยังมีคนจำนวนมากได้รับการเลื่อนตำแหน่ง ทำให้ขวัญกำลังใจและความจงรักภักดีสูงลิ่วราวกับจะทะยานขึ้นฟ้า

เฟรย์เอลมีส่วนเกี่ยวข้องกับการปฏิรูประบบในเมืองหน้า ตั้งแต่การเปลี่ยนโครงสร้างการจัดกำลัง ไปจนถึงการรับมือกับความตึงเครียดของกองทัพตะวันออก ส่วนในเบื้องหลัง เขาก็รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลจากทางตะวันออก

ตอนนี้เขาอยู่ฝ่ายเสนาธิการ จึงต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับการหลอมรวมคุณภาพของกองทัพกลาง ซึ่งเท่ากับนำกองทัพจากสามภูมิภาคมารวมกันแล้ว

ผ่าบาทคิดว่าข้าเป็นไม่วิเศษของภูตหรืออย่างไรงั้น

ตำแหน่งทางการของเฟรย์เอลในตอนนี้คือผู้ช่วยเสนาธิการ เขาไม่มีหน้าที่กำหนดไว้เป็นพิเศษ เป็นบทบาทที่ถูกใช้งานเท่าที่จำเป็น และในทุกครั้งที่มีความจำเป็น

ตอนเป็นนายทหารคนสนิทของแกรนด์ดยุกเอฟบรอนก็ไม่ได้มีงานใดที่เรียกว่าถูกกำหนดไว้ชัดเจนเช่นกัน แต่ตอนนั้นงานไม่ได้มากมายถึงเพียงนี้

จนกระทั่งอาร์ทีเซียเริ่มใช้งานเขาอย่างหนัก

เมื่อก่อนเคยมีช่วงเวลาที่เขาส่งงานที่ไม่มีชิ้นมาทำเอง เพราะความเรียบง่ายของแกรนด์ดัชชีเอฟบรอนทำให้เขารู้สึกอึดอัด จนเกิดความรับผิดชอบว่าต้องทำอะไรสักอย่าง ทว่าตอนนี้เขากลับคิดถึงช่วงเวลานั้นอย่างสุดหัวใจ

ตอนนี้ถึงเวลาที่ต้องยื่นใบลาออกแล้วไม่ใช่หรือ จะมีบำนาญให้ไหมนะ

พูดกันตามตรง หากนับตามเวลา เขาก็ทำงานมามากพอจะเกษียณเพราะแก่ชราแล้วไม่ใช่หรือ

เฟรย์เอลลากำลังอันหนักอึ้งไปจนถึงหน้าห้องทำงานด้วยใบหน้าดำคล้ำ